

Roman Schatz

Voi maamme, Suomi

★ Johnny
Kniga

SISÄLLYS

Esipuhe

5

Maailman paras maa

7

Maassa maan tavalla – suomalainen arki

20

Alkoholilla enemmän irti itsestään

42

Suomalaisia sankareita

60

Suomen kielet

81

Suomen kaksi vuodenaikaa

97

Rakkautta suomalaisittain

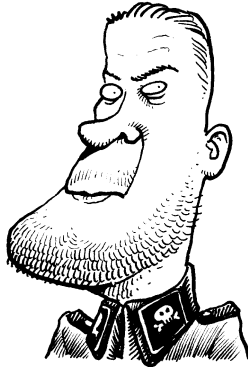
109

Kaikki Suomen sotavoitot

126

Nokialle saakka – ja sen yli

135

ESIPUHE

“Suomalaiset ovat maltillisia ja lempeitä; he ovat lempeämpiä kuin kaikki muut Pohjoismaiden asukkaat. Ei mikään kansa suutu heitä hitaammin, mutta myös kosta kiivaammin. He ovat kiukkuisia ja nopeita kostamaan ja sen jälkeen valmiita leppymään. Kaikki pohjoismaalaiset ovat tunnettuja vieraanvaraisuudestaan, erityisesti suomalaiset ovat anteliaita, niin että hyvinä vuosina voisi matkustaa kautta maan maksamatta mitään ruoasta tai hevosen rehusta. Siksi maa on saanut nimen Suomenmaa sanasta ’suominen’, mikä tarkoittaa suopectta ketä tahaansa kohtaan ja vieraanvaraisuutta. Suomalaiset ovat myös kunnollisia, kärsivällisiä ja kunniallisessa köyhyydessään voittamattomia.”

Näin kirjoitti nuori Daniel Juslenius (1676–1752) vuonna 1700 väitöskirjassaan *Aboa vetus et nova, Vanha ja uusi Turku*.

Paljon on ehtinyt muuttua vähän yli kolmessasadassa vuodessa. Enää eivät suomalaiset ole köyhiä eikä ilmaiseksi pysty matkustamaan, ainakaan Suomessa. Jotkut

asiat taas eivät ole muuttuneet lainkaan: Suomalaiset ovat edelleen kiukkuisia, nopeita kostamaan ja sen jälkeen valmiita leppymään.

Suomalaiset yleensä syntyvät tänne, ja kontrastin puutteessa heistä tämä maa, tämä kieli, tämä ilmasto, tämä ajatusmaailma ja tämä elämäntapa tuntuvat normaaleilta, suorastaan tavallisilta.

Tämän kirjan kirjoittaja tuli nuorena vapaaehtoisena rakkausturistina Suomeen ja on ehtinyt viettää täällä kolmisenkymmentä vuotta. Tämä maa on hänelle edelleen täynnä mysteeriä, yllätyksiä ja opetuksia. Siksi tämä kirja ei yritä olla millään tavalla olla kattava, tasapuolinen tai korrekti. Se on henkilökohtainen suloisen katkera tilitys täällä eletyn elämän jälkeen, ei sen enempää mutta ei myöskään sen vähempää.

Moni suomalaisuuteen liittyvä kiehtova kysymys jäänee ikuisiksi arvoitukseksi, kuten esimerkiksi se seikka, että jostain tutkimattomasta syystä noin joka viides suomalainen aloittaa sormilla laskiessaan pikkurillistä. Tarkkailkaa vaikka toisianne ja sanokaa minun sanoneeni.

Vuonna 2017 tämä puolivahingossa perustettu tasavalta täyttää sataa vuotta. Etukäteen ei saa onnitella, joten Happy Birthday, Finland!

Vappuna 2014, Topeliuksenkadulla,
Helsingin kirjailijapuistossa.
Roman Schatz

MAAILMAN PARAS MAA

Suurin osa ihmiskunnasta ei ole koskaan käynyt Suomessa ja suurin osa ihmiskunnasta ei tule Suomessa koskaan käymäänkään. Silti Suomi tiedetään kaikkialla maailmassa eikä kukaan koskaan vakavasti kyseenalaista sen olemassaoloa. Jotkut muistavat jopa Suomen Tasavallan siniristilipun, sillä se on muotoilultaan selkeä eikä sisällä aseita, kasviksia, eläimiä tai tähtimuodostelmia.

Saunasta on kuultu maailmalla, loppumattomasta metsästämme ja 187 888:sta järvestämme, Nokian noususta ja perikadosta, pelkistetyistä huonekaluistamme, Kimi

Räikkösestä ja pohjoismaisesta juopottelukulttuurista. Siihen maailman tietämys Suomesta yleensä loppuukin. Muuten maastamme on olemassa vain hämärä, epämääräinen mielikuva.

Jos Tokiossa, New Yorkissa tai Roomassa tehtäisiin katuhaastatteluja ja kysyttäisiin ohikulkijoilta kuinka paljon he arvelevat Suomessa asuvan ihmisiä, vastaus leijailisi todennäköisesti keskimäärin jossain kahdenkymmenen ja neljäkymmenen miljoonan välillä.

Oikeasti suomalaisia ei ole kuin kuutisen miljoonaa, josta 5,4 miljoonaa asuu maamme rajojen sisällä. Omien asukkaidensa mielestä Suomi on ”pieni maa”, vaikka se pinta-alaltaan on itse asiassa Euroopan kahdeksanneksi suurin valtio, isompi kuin Puola, Iso-Britannia ja Italia. Jos Uralin tämänpuolista Venäjää ei lasketa, Suomi nousee jopa sijalle seitsemän.

Pientä Suomessa on vain populaatio, ja siksi suomalaiset ovat jatkuvasti huolissaan siitä, että he putoavat tunnetun maailman reunalta, että heidät vallataan, ostetaan, myydään tai assimiloidaan, että heidän eksoottinen kielensä häviää, että heidän otsa hiessä pystyttämä elämäntyylisi muuttuu hallitsemattomasti, että maailma jyrää heidän ylitseen.

Niinpä suomalaisten mielestä Suomi on yhä uudelleen ”saatava maailmankartalle”, kuten täälläpäin sanotaan, ikään kuin se ei olisi siinä jo sata vuotta ollut itsenäisenä valtiona, kulttuurina ja kielenä. Epäilemme maailmankartantekijöitä, koska he ovat tunnetusti ulkomaalaisia ja neidän tiedetään vilpillisiksi. Ellemme

jatkuvasti jaksaisi muistuttaa itsestämme, ne unohtaisivat Suomen tyystin ja jättäisivät maailman kartalle valkoisen läiskän. Ja kukapa muu sen kissan hännän nostaisi...

Suomi on aina joutunut puolustautumaan itseään isompia vastaan. Uhkana oli milloin ankara talvi, milloin luterilainen ilottomuus, milloin viina, milloin Venäjä. Sen takia Suomessa täytyy harjoitella kilpailuhenkisyttä jo pienestä pitäen, ja kansallisiin rituaaleihimme kuuluukin se, että pienet miehet haastavat aina tilaisuuden tullen riitaa itseään reilusti kookkaampien kavereiden kanssa.

Lyödäänkö vetoa?

Eräänä kesäisenä sunnuntaina nykyhistorian alkuhämmärrässä kaksi kaveria istui kuistilla parantelemassa krapulaansa. He näkivät kumisaappaan, joka oli lojunut puhki ja parittomana mökin pihalla jo useita kesiä.

”Lyödäänkö vetoa että minä heitän tuon pidemmälle kuin sinä?” sanoi Pekka.

”Mistä lyödään vetoa?” kysyi Jussi.

Tänä päivänä pidetään monissa maissa kansallisia kumisaappaanheiton karsintakilpailuja, joiden voittajat pääsevät osallistumaan Suomessa pidettäviin maailmanmestaruuskisoihin.

Suurin piirtein toistasataa vuotta sitten Sonkajärveläisellä sarjaraiskaajalla oli tapana napata naisia kylän-

raitilta, raahata heidät lähimpään metsään ja häpäistä heidät nopeasti ennen kuin raivoisat kyläläiset saivat miehen kiinni. Tästä tekniikasta on kehittynyt urheilulaji nimeltä eukonkanto, joka niin ikään on levinnyt eri mantereille ja jonka vuotuiset maailmanmestaruuskisat pidetään Suomen tasa-arvotasavallassa. Jottei perinteen alkuperää muisteltaisi ryppyotsaisesti, voittaja saa palkinnoksi uhrinsa elopainon oluessa.

Vuonna 2008 Suomi voitti henkensä pidättämisen joukkuekilpailun MM-kisat. Maajoukkueen kaikki kolme jäsentä pidätti henkeänsä yli seitsemän minuuttia ja kaikki kolme jäivät henkiin.

Aina ei niin onnekkaisesti käy: Vuoden 2010 saunomisen MM-loppukilpailussa venäläinen kilpailija kuoli palovammoihinsa, suomalainen palasi kahden kuukauden kooman jälkeen sairaalasta saunomisen maailmanmestarina television keskusteluohjelmiin.

Siinä ei auttanut se seikka, että Pisa-tutkimuksen mukaan Suomella on maailman toiseksi paras koulutusjärjestelmä. Eikä sekään tilastollinen tosiasia, että OECD:n mukaan Suomessa on koko maailmassa eniten sairaanhoitajia asukasta kohti.

Edellä mainituista esimerkeistä käynee riittävän selvästi ilmi, että me suomalaiset olemme äärimmäisen kovaa kansaa. Olemme valmiita kisaamaan kenen tahansa kanssa, milloin tahansa, missä tahansa ja mitä tärkeintä – ihan mistä tahansa. Suomalaiset ovat Guinnessin ennätyskirjan maailmanennätysyritysten maailmankärjessä. Harva muu kansa lähtee yrittämään niin kovasti, niin

usein ja niin hulluna kilpasille. Mitä ikinä joku tekeekin, me yritämme tehdä se paremmin.

Suomalaiselle ei riitä se, että hän on yhtä hyvä kuin muut, suomalainen haluaa olla paras. Ainakin parempi kuin muut. Ainakin parempi kuin venäläiset ja ruotsalaiset. Ja ehkä saksalaiset, joiden kanssa Suomella ei onneksi ole yhteistä maarajaa.

Me ollaan mestareita kaikki, sankareita ainakin

Meillä on ennätysellinen määrä pokaaleja, mitaleita, maailmanmestaruuksia, ykkös-, kakkos-, kolmos- ja muita arvosijoja. Meillä on autolla jäällä ajamisen ja moottorikelkalla vedellä ajamisen maailmanennätykset. Suomalainen teki ensimmäisenä eurooppalaisena takaperin voltin pyörätuolilla, ja tottahan toki hän olisi tehnyt sen koko maailman ensimmäisenä jos vain olisi keksinyt tämän kuningasidean ensimmäisenä. Suomalainen sai neljäkymmenen tuntikilometrin ylinopeudesta sadan tuhanen euron ja siten maailman kovimmat sakot. Suomessa voi juosta maratonia lumessa paljain jaloin. Suomalainen heavybändi soitti maailman syvimmän lavakeikan lähes 1,3 kilometriä merenpinnan alapuolella vanhassa kaivoksessä. Toinen suomalainen heavybändi teki maailmanennätyksen nostamalla laulusolistinsa konsertin aikana nosturilla 102:n metrin korkeuteen. Suomen Reumaliiton

järjestämässä tempauksessa Suomi vei Ruotsilta sauvakävelyn maailmanmestaruuden. Suomalainen voimamies onnistui vuonna 2012 rikkomaan yhteensä kuusitoista pesäpallomailaa selällään yhdessä minuutissa.

Jos haluaa kilpailla kaikkialla, ainiaan, kaikesta ja kaikkien kanssa, täytyy pysyä valppaana: Suomalaiset juovat eniten kahvia maailmassa. Jokainen meistä hörppää vuosittain keskimäärin 1 300 kupillista, vauvat ja vanhukset mukaan lukien. Maassa, jossa kesällä ei tule pimeää eikä talvella valoisaa, täytyy juoda kahvia kellon ympäri pysyäkseen hereillä.

Rovaniemellä, Joulupukin kotikaupungissa järjestetään vuosittain vittuilun Suomenmestaruuskisat. Osallistujat istuvat vastakkain ja vittuilevat toisilleen, kunnes toinen alkaa nauraa tai suuttuu. Jos on etevä vittuilija, pääsee niin kutsutulle fuckoff-kierrokselle ja mahdollisesti Suomen mestariksi. Kielimuurin vuoksi tästä tapahtumasta ei vielä voitu tehdä MM-tason kilpailua.

Parempi näin. Meille kun ei vittuilla. Se hoituu omasta takaa.

Vauhdittomalla kolmiloikalla presidentiksi

Urheilu on muun muassa venäjäksi, italiaksi, saksaksi, ranskaksi ja englanniksi sport. Suomeksi se on urheilu, ja suomalaisten luomasta sanasta näkee, miten täällä

suhtaudutaan urheilemiseen. Se on läheistä sukua urheilulle ja rauhan aikana suomalainen urheilija on urhoista urhein. Itse lajilla ei ole niinkään merkitystä, kunhan kilpaillaan. Järkeä siinä ei tarvitse olla, kunhan vain on reilut säännöt.

Kunnioitamme omiemme saavutuksia varauksitta ja lajista riippumatta. Jos suomalainen rakentaa kansainvälisen avaruusaseman pienoismallin hammastikuista, jos suomalainen sylkee kirsikankiven pisimmälle maailmassa tai jos suomalainen kävelee ensimmäisenä ihmisenä takaperin maailman ympäri – vaikka itse mestariteon suorittanut olisi kuinka nöyrä ja vaatimaton, viimeistään Suomen isänmaallinen media tekee hänestä sankarin. Suomalainen ei voi olla erityisen hyvä tai erityisen huono missään ilman, että hänen erityinen hyvytensä tai huonoutensa saavuttaa kansalliset mittasuhteet. Suomalainen kilpailee aina koko kansansa puolesta, halusi tai ei.

Vuonna 2006 Helsingin kauppatorille kerääntyi 80 000 fania juhlistamaan Lordi-yhtyeen Euroviisu-voittoa karaoketapahtumalla. Täytyykö edes mainita, että se oli maailman suurin massakaraoketapahtuma? Urheilija tai artisti, joka tuo Suomelle mitalin kansainvälisistä arvokisoista, saa palatessaan kotikunnaltaan nätin rantatontin, sponsorisopimuksen remonttitarvikekaupan kanssa ja pienen muistomerkin paikallisen ostoskeskukseen eteen. Kenties hänestä tulee jopa presidentti. Edesmennyt sellainen, Urho Kekkonen, oli nuorena vauhdittoman kolmiloikan ja korkeushypyn Suomen mestari, ja ansioitunut urheilija pääsee Suomessa näin halutessaan

edelleen sujuvasti mukaan politiikkaan. Ja niin pääsee myös ansioitunut kauneuskuningatar, nyrkkeilijä, trubaduuuri, tanssija, kokki tai kuka tahansa muu populääri amatööri. Suomi on siis puhdas meritokratia. Ja tietysti suhteita pitää olla.

Maa kallis isien

Toisin kuin lähes kaikki muut eurooppalaiset niin kutsutut sivistysvaltiot, Suomi ei ole koskaan pyrkinyt valloittamaan maailmaa. Suomi ei syntynyt taloudellisesta vallasta, sillä sitä Suomella ei koskaan ollut, Suomi ei syntynyt sotilaallisesta voimasta, sillä sellaista Suomella ei koskaan ollut, ja Suomi ei myöskään syntynyt sen takia, että se sijaitsi geopoliittisesti onnekaassa paikassa, suurten kauppareittien, turistivirtojen ja kulttuurivaikutteiden äärellä.

Suomi, sen kansa, sen kulttuuri, sen omakuva ja sen kansainvälinen maine syntyivät ärhäkkään ja pitkäjänteisen separatismien ja sekä kuolemaa että naurettavuutta halveksivan kilpailuvietin ansiosta. Me tekisimme mitä tahansa Suomemme eteen, ja meitä ahdistaa tällä hetkellä kovasti se, että juuri kun olemme saaneet pystyyn kansallisvaltion ja alamme satavuotisjuhlomme valmistautuessamme pikku hiljaa uskoa sen vakauteen ja pysyvyyteen, koko kansallisvaltioiden konsepti alkaa näyttää aikansa eläneeltä.

Maailman sadasta suurimmasta taloudesta yli puolet on yhtiöitä, alle puolet on valtioita.

Mutta me ylläpidämme keskikokoisen suurkaupungin väestöllä kokonaista kansallisvaltiota kaikkinne kalliine pakollisine lieveilmiöineen: puolustusvoimat, rajavartiolaitos, kansainvälinen edustusverkosto, koulu- ja yliopistolaitos...

Suomen kokoista yhteiskuntaa voitaisiin järjestää paljon tehokkaammin ja sujuvammin kuin kansallisvaltion muodossa. Mutta me olemme tunteellisia täällä Pohjantähden alla. Meilläpä on vielä kansallisbaletti ja kansallispuistoja, kansallislintu ja kansalliskala, kansallispuu ja kansalliseepos, kansallismaisema ja kansallistauti, kansallismuseo ja kansalliskompleksi, kansallisjunioreita ja kansallissenioreita, kansallisviina ja kansalliskukka. Ja meillä on kalenteri, johon on merkattu kansalliset liputuspäivät.

Olemme todennäköisesti maailman kansallisin kansa ja ellei aivan kansallisin niin ainakin niitä kansallisimpia. Mutta nationalisteja emme tietenkään ole. Satumme nyt vain pitämään kansainvälisestä kilpailemisesta.

Suomi elää talkoovoimin, olemme kaikki yhtä suurta perhettä. Me kaikki olemme patriotteja. Joka ikinen suomalainen on suomalaisuudestaan ylpeä, olipa hän sitten kommunisti, lesbo, lestadiolainen, sotilas, ympäristöaktivisti, vanhus, teini-ikäinen, vasenkätinen, anarkisti, seksiaddikti, ruotsinkielinen, ituhippi, moottoripyöräjängiläinen tai maahan muuttanut kirjailija.

Kuten maamme johtavat lehdet sen usein ilmaisevat: Seychelleillä kaatui bussi ojaan. Bussissa ei tiettävästi ollut suomalaisia matkustajia.

Suoraan eteenpäin niin lujaa kuin menee

Suomalaiset ovat perinteikkään menestyviä sellaisissa lajeissa, joissa yksinäinen sankari voi (joko yksin tai korkeintaan parhaan ystävänsä kanssa) uhmata koko maailmaa, kohtaloaan ja Jumalaa: Mäkihyppy, nopeuslasku, formulakisat, (ampuma)hiihto ja rallikilpailut ovat siitä hyviä esimerkkejä. Ja niin ovat myös ilmakitaroinnin maailmanmestaruuskisat, alastomana muurahaispesässä istuminen, hyttystentappokisat ja oluttynnyreiden heiton sekä miesten että naisten sarjan maailmanmestaruustittelit.

Koko maailmalle haistattamisen tarve, järjestömän energiamäärän satsaaminen johonkin älyvapaaseen, mutta yli-inhimilliseen suoritukseen ja vankkumatonta uskoa omaan lahjomattomuuteen ja puhtauteen kutsutaan suomen kielellä sisuksi.

Tämä sisu-sana saa kaikki tulkit ja kääntäjät takajaloilleen, koska suomalaisten mielestä sillä kuvaillaan ominaisuus, joka on vain ja voi ainoastaan olla suomalaisilla. Sen takia sisu käännetään muille kielille aina vähintään kolmella sanalla tai kokonaisella lauseella, mikä saa sen kuulostamaan hieman kömpelöltä.

Sisu on se luonteenpiirre, joka sai Lasse Virénin kaatumaan vuonna 1972 Münchenin Olympialaisten 10 000:n metrin juoksussa, nousemaan takaisin jaloilleen ja voittamaan olympiakultaa maailmanennätysajalla

Suomelle, Anssi Kukkosen yltiöisänmaallisen tv-selostuksen siivittämänä.

Sisu on se luonteenpiirre, joka saa suomalaiset harrastamaan avantouintia, kaljakelluntaa ja kesäpilkkiä styrox-levyillä.

Sisu on se luonteenpiirre, joka sai suomalaisen tietokoneohjelmoijan hankkimaan onnettomuudessa menetetyt peukalonsa tilalle kahden gigan muistitikun.

Sisu sai suomalaiset tuosta noin vain rakentamaan maailmanlaajuisen menestysbrändin ja menettämään sen hetkessä henkseleitään paukuttaen.

Sisu sai kuolemaa tekevän kansalliskirjailija Mika Waltarin kieltäytymään tarjotusta morfiinista ja sanomaan: ”Kuolema on niin ainutkertainen, että haluan kokea sen selvällä järjelläni.”

Mäkihyppääjä Janne Ahonen on seissyt yli sataa kertaa kansainvälisellä palkintopallilla joko kolmantena, toisena tai voittajana. Vapaa-ajallaan hän harrastaa drag-racingia, ja kun häneltä kysyttiin syytä siihen, hän vastasi: ”Minä nyt vain tykkään mennä suoraan eteenpäin ja niin lujaa kuin menee.”

Lajeissa, joissa vaaditaan sisun sijasta tai sisun lisäksi sosiaalista älyä, nopeata spontaania kanssakäymistä ja dynaamisia, nopeita ratkaisuja, suomalainen pärjää vähän vähemmän loistavasti. Tästä käykööt esimerkkeinä vaikka jääkiekko ja jalkapallo.

Varsinkin jälkimmäinen on muodostunut suomalaisille traumaksi, ellei peräti kansallistraumaksi. Vaikka kolmasosa Suomen pinnasta sijaitsee napapiirin pohjois-

puolella, suomalaiset ovat kollektiivisella kunniasanalla asettaneet itselleen päämääräksi profiloitua jalkapallon suurmahtina. Kun jopa se perhanan Tanskakin voitti joskus muinoin ihan yllättäen EM-kisat.

Toki Suomesta tulee kansainvälisen kovatasoisia jalkapalloilijoita, mutta heitä pitäisi olla yksitoista. Ja heidän pitäisi tehdä yhteistyötä.

Kaikkein paras kaikessa

Vielä parikymmentä vuotta sitten Suomi oli kansainvälisen itsemurhatilaston kärjessä tai ainakin aivan mitaleissa kiinni. Nykyään meitä ahdistaa huomattavasti vähemmän – tällä hetkellä sijamme synkällä listalla on enää yhdeksästoista.

Me suomalaiset olemme muuttuneet. Me olemme nykyään eurooppalaisia. Uskallamme nojata hiukan taaksepäin, rentoutua vähäsen ja harrastaa hivenen itseironiaa.

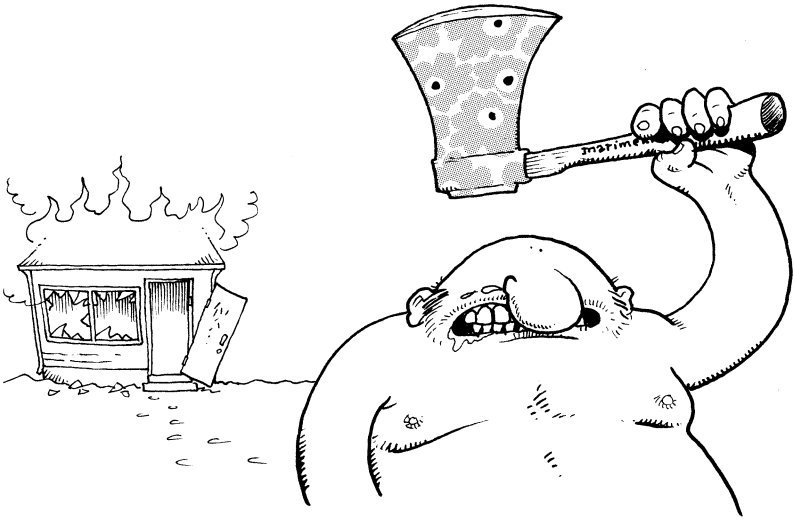
Puhumme nykyään kaikki englantia, olemme kaikki käyneet Thaimaassa turisteina ja Valloissa vaihtareina, meillä on cocktailit ja homoliitot, basilikat ja marihuana, facebookit ja Big Brotherit. Vain mälsä alkoholipoliittikkamme ja ilmasto, ne eivät koskaan muutu. Ja se, että meillä on naapurina Venäjä.

Ja onhan meillä sentään Maailman terveysjärjestö WHO:n myöntämä maailmanennätys koulu- ja työpaikkakiusaamisessa. Kuvitella, kultaa sekä junnu- että aikuisten

liigassa! Paitsi että tässä tapauksessa on myönnettävä, että huijasimme vähäsen. Halusimme tämän tittelin niin kiipeästi, että laskimme erotuomareiden pois katsoessa salaa rima: Emme me oikeasti kiusaa toisiamme kaiken aikaa kouluissa ja työpaikoilla. Mutta me osaamme tuntea itsemme – aina tarpeen vaatiessa – äärimmäisen helposti kiusatuiksi. Sanotaanhan meillä ”Kiusa se on pienikin kiusa.”

Nimittäin: Vaikkei sitä ensi silmäyksellä uskoisi, olemme hyvin herkkä kansa: Kahdella suomalaisella on halussaan raa’alla kananmunalla pöytätenniksen pelaamisen maailmanennätys.

YK:n tuoreimman onnellisuusraportin mukaan me suomalaiset olemme maailman seitsemänneksi onnellisin kansa. Ja paskat: Vuonna 2010 Suomi oli *Newsweek*-lehden mukaan maailman paras maa. Ja kuinka ollakaan, samana vuonna *Newsweek* oli suomalaisten mielestä maailman paras lehti. Paras ulkolainen lehti.

MAASSA MAAN TAVALLA – SUOMALAINEN ARKI

Suomessa itsensä pitkään humoristina elättänyt, sittemmin Etelä-Espanjaan muuttanut brittiläinen ydinfysikko Neil Hardwick väitti eräässä kolumnissaan suomalaisten käyttävän sanaa *kulttuuri* yleensä puhuessaan sellaisista asioista, joita heillä ei ole, esim. liikennekulttuuri, ruokakulttuuri, alkoholikulttuuri, keskustelukulttuuri tai palvelukulttuuri.

Jos ei aseta snobistisia vaatimuksia, Suomesta toki löytyy kosolti kulttuuria, varsinkin sitä arjen kulttuuria, joka koostuu tuhansista pienistä tavoista, uskomuksista ja idiosynkrasioista. Siis erikoispiirteistä tai omalaatuisuuksista.

Ensivaikutelmaa ei voi toisesta saada eikä toiselle antaa kuin yhden ainoan kerran, siksi on olennaista, etteivät suukset suomalaisen kanssa mene heti kättelyssä ristiin. Suomalaisen kodin kynnyksen yli astuessa kannattaakin tietää pari asiaa ja varautua muutamaa pieneen arvoitukseen.

Ensieleeksi on hyvin tärkeää polvistua ja ottaa kengät pois, ei ainoastaan siltä varalta että toisit vahingossa ulkoa sisälle kuraa tai koiranpaskaa, vaan lähinnä siksi, että suomalaisessa kodissa ollaan sukkasillaan ja hissukseen ja sinne saapuessa suoritetaan alistumisrituaali. Vaikkei Suomessa muuten ole tapana puhua rahasta sopii isännältä tai emännältä jo tässä vaiheessa polvillansa kysyä paljonko he tästä upeasta lokaalista joutuivat maksamaan. Ellei muuta keksitä asuminen riittää koko illan puheenaiheeksi.

Omistusasuminen on Suomessa ainoa kunniallinen tapa elää. Suomalaiset oikeasti uskovat asunnon olevan hyvä sijoitus ja siihen, että vuokralla asuva hölmö rikastuttaa tyhmänä ilkeätä kapitalistista vuokranantajaansa maksamalla kerran kuussa kämpästään saamatta *siitä itse mitään*. Samalla argumentilla voisi hankkia kotiinsa oman lehmän sen sijaan että rikastuttaa Valion meijeriä päivittäin ostamalla maitoa saamatta siitä itse mitään.

Omistusasuntoa, eritoten yksiperheistä omakotitaloa, arvostetaan Suomessa perinteisesti vielä enemmän kuin viihtyen vietettyä elämää. Suomi on edelleen juuriltansa agrariiyhteiskunta, siksi täällä maksetaan omista neliöistä astronomisia hintoja ja nähdään niiden eteen valtavasti vaivaa.

Onhan se vain loogista että tällaisessa ilmastossa ihminen on peruskiitollinen siitä, että saa asua lämpimissä, kuivissa ja valaistuissa sisätiloissa. Etelä-Italiassa ihmiset satsaavat asumiseen noin viidenneksen tuloistaan, Pohjois-Suomessa noin puolet.

Oman kodin kalleudella on hintansa: Jos suomalainen muuttaa paikkakunnalta toiselle, hän joutuu myymään kotinsa sen hetken hintaan ja sen hetken koroilla. Jos suomalainen eroaa, hän joutuu myymään kotinsa, jotta omaisuus voidaan tasapuolisesti jakaa. Jos suomalainen kuolee, koti joudutaan myymään, jotta perilliset pystyvät suoriutumaan perintöverosta.

Interiööri

Suomalaiset saattavat viedä ulkomaisia vieraitaan ensi-töikseen keittiöön esitelläkseen heille ikivanhan keksinnön, astiankuivauskaapin. Siitä koko Suomi on vieläkin ylpeä, vaikkei sillä ole ollut moneen vuoteen mitään käyttöä. Astiat kuivuvat Suomessakin nykyään suoraan astianpesukoneessa, mutta mummon astiankuivauskaappi, se nyt vain on edelleen tosi viileä ja supisuomalainen juttu.

Vessassa saattaa pistää silmään käsisuihku, lavuaarin vieressä sijaitseva letku, jonka päässä on pieni suihkusuu-tin ja josta tulee napin painalluksella vettä. Sitä kutsutaan myös bidet-suihkuksi ja tarkoitus on pestä sillä kätsysti alapäättään.

Johnny
Kuga ★

Roman Schatz
FINNLAND
What a Country!